

4 ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία

«Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση Θεού». Αυτή η σύντομη φράση στο Βιβλίο της Γένεσης περικλείει ολόκληρο το νόημα της ζωής του ανθρώπου από την πρώτη στιγμή της εμφάνισής του στη γη μέχρι και σήμερα και μπορεί η αντίληψη της «τελείωσης» να ποικίλλει διαχρονικά και να διαμορφώνεται από τις εκάστοτε ανάγκες του, η φιλοδοξία του όμως να την προσεγγίσει παραμένει πάντοτε αμείωτη.

Η άσβεστη επιθυμία του να αγγίξει την τελειότητα έχει αναμφισβήτητα συμβάλει στην πρόοδο της τεχνολογίας και των επιστημών, δυστυχώς όμως ο άνθρωπος έχει την τάση να επικεντρώνεται συνήθως στην επιφανειακή πλευρά των πραγμάτων. Περιορίζεται στην ανάδειξη της εικόνας του, των φαινομενικών του δυνατοτήτων και ικανοτήτων, όπως αυτές διαφοροποιούνται μέσα στο χρόνο χάνοντας το πραγματικό νόημα της τελείωσης.

Αυτή η παρεξηγημένη άποψη για την τελειότητα είναι που κατέτασσε τα μέλη των ανθρώπινων κοινωνιών σε κατηγορίες, με βάση το βαθμό ανταπόκρισής τους στα εκάστοτε αποδεκτά στερεότυπα. Έτσι, όλοι όσοι ήταν «διαφορετικοί», θεωρούνταν ως «β' διαλογής» κι έμπαιναν στο περιθώριο. Χιλιάδες άνθρωποι αντιμετωπίστηκαν με προκατάληψη και ρατσισμό, αποδοκιμάστηκαν, στιγματίστηκαν, απομονώθηκαν ή ακόμη κι εξοντώθηκαν ώστε να μην καταστρέφουν την εικόνα της «κοινωνίας των τέλειων ανθρώπων».

Χρειάστηκαν αιώνες, ώστε η κοινωνία γενικότερα και η ελληνική κοινωνία ειδικότερα να αμφισβητήσει τη σημαντικότητα των στερεοτύπων αυτών και να διαμορφώσει μια τέτοια στάση απέναντι στα άτομα με αναπηρίες, ώστε, σε μεγάλο βαθμό πλέον, να μην θεωρούνται και να μην αντιμετωπίζονται ως σωματικά ή και πνευματικά υπολειπόμενοι των άλλων.

Τα τελευταία χρόνια οι ανάγκες των ατόμων με αναπηρία αντιμετωπίζονταν με βάση τις εκάστοτε επικρατούσες επιστημονικές απόψεις και πολιτικο-κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες, με συνέπεια να ψηφίζονται νόμοι και να υιοθετούνται πρακτικές, οι οποίες άλλοτε έδιναν έμφαση στη βελτίωση των συνθηκών ιδρυματισμού τους, άλλοτε επικεντρώνονταν στην εκπαίδευσή τους σε συγκεκριμένες κατηγορίες επαγγελματιών ώστε να επιτευχθεί η ένταξή τους στο κοινωνικό περιβάλλον, ενώ συχνά επιχειρούνταν διάφορες θεραπευτικές μέθοδοι για τη μεγαλύτερη δυνατή αποκατάσταση της υγείας, με σκοπό την αυτοεξυπηρέτησή τους.

Αυτό που είναι πλέον σαφές σε όλους μας είναι πώς όλοι μας είμαστε παιδιά του ίδιου Θεού. Δεν υπάρχουν κατώτεροι θεοί, παρά μόνον κατώτεροι άνθρωποι. Όλοι αυτοί δηλαδή που ζουν και λειτουργούν μόνον για τον εαυτό τους. Στις μέρες μας, όμως, που η οικονομική κρίση απειλεί την ίδια τη φυσική μας υπόσταση, τέτοιες νοοτροπίες ίσως αποβούν μοιραίες για όλους μας.

Οι πανανθρώπινες αξίες του αλληλοσεβασμού και της αλληλεγγύης και κυρίως η αγάπη μας για το συνάνθρωπο αποτελούν ίσως το ασφαλέστερο κριτήριο όχι μόνο για τη χάραξη της πολιτικής που θα αντιμετωπίσει τα προβλήματα των ανθρώπων με αναπηρίες με τον αποτελεσματικότερο δυνατό τρόπο, αλλά και για την εξάλειψη κάθε μορφής ανισότητας που μπορεί να υπονομεύσει το μέλλον όλων μας. **Καλό θα ήταν να το θυμόμαστε πάντοτε κι όχι μόνο κάθε χρόνο στις 3 Δεκεμβρίου όταν εορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία.**